

Tabel 2. Offentlige serviceydelsers fordelingsvirkninger, 1993-2000.

	Ændring i Gini-koefficient, pct.
Serviceydelser i alt	-4,9
Heraf:	
Hospitaller	-0,4
Ordinær uddannelse	-1,8
Daginstitutioner	-0,3

Kilde: Finansredøgørelse 2000.

Samlet set er forskellene i forbrugsmuligheder mindre i slutningen af 90'erne, end de var i 1993. Dette er resultatet af, at forskellen i de disponible indkomster er stort set uændrede, mens forskelle i forbrugerprisudviklingen og, i særlig grad, udvidelserne af den offentlige service trækker i retning af faldende indkomstforskelle.

Bilag vedr. nr. 19, 20 og 21 (§ 7 – bilag 44): Udviklingen i indkomstforskellene i Danmark

I en situation som den, dansk økonomi har været i i 90'erne, med små udsving i fordelingen af løn og overførsler kombineret med kraftige, konjunkturbetingede stigninger i ejendomsværdierne, afhænger billedet af udviklingen i indkomstfordelingen af, hvilken metode der anvendes ved opgørelsen af familiernes indkomster.

I visse analyser, herunder f.eks. Danmarks Statistik – og dermed også CASA i *Socialpolitisk Årsrapport 2000* – anvendes som samlet indkomst summen af løn, overførsler mm. samt alle kapitalindkomster, uanset, om de er positive eller negative. En familie i ejerbolig med høj lønindkomst og høje renteudgifter til boliglånet fremstår derfor som om, den har en noget lavere indkomst til rådighed til forbrug end en tilsvarende familie i lejebolig. Problemet er, at renteudgifterne blot er udtryk for, at familien har fremrykket forbrugsmuligheder.

Finansministeriet opgør, i f.eks. *Finansredøgørelse 2000*, samlet indkomst uden fradrag for negativ nettokapitalindkomst. Med denne metode kan forskellige familiers indkomstforhold bedre sammenlignes uafhængigt af den valgte boligform og eventuel belåningsgrad af ejerboligen.

For boligejere indgår et beregnet afkast af ejerboligen i indkomstopgørelsen. Igennem 1990erne er renteniveauet faldet og sammen med konverteringer har det medført, at familiernes renteudgifter er faldet. Samtidig er ejendomspriserne vokset meget hurtigt. Med Danmarks Statistiks metode indgår disse effekter fuldt ud i indkomstopgørelsen.

Når CASA i den nyligt offentliggjorte rapport ser stigende indkomstforskelle, er der altså i høj grad tale om konjunkturbetingede formuebevægelser blandt boligejerne, som afspejler normaliseringen af prisdannelsen fra et meget lavt udgangspunkt. Fordi en stor del af boligejerne samlet set har negativ nettokapitalindkomst, slår de konjunkturbetingede formuestigninger ikke så stærkt igennem i Finansministeriets metode. I en konjunkturedgang med faldende boligpriser gør det samme sig gældende: Danmarks Statistiks metode vil give indtryk af en større indsnævring af indkomstforskellen, end Finansministeriets metode vil.